

Ár 2014, föstudaginn 3. október, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 66/2014**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 16. maí 2014, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 16. maí 2014. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 20. maí 2014, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 18. júní 2014. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 18. júní 2014, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 2. júlí 2014.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 3. október 2014.

II.

Málsatvik.

Þann 15. maí 2008 var bílasamningur nr. X gerður á milli varnaraðila og A, vegna B. Í kjölfar dóma Hæstaréttar í málum nr. 153/2010 og 471/2010 var samningurinn endurreiknaður þann 19. nóvember 2010.

Í desember 2012 var bílasamningurinn gerður upp að fullu.

Þann 13. desember 2012 skrifaði A undir eftirfarandi yfirlýsingu: „Ég undirritaður lýsi því hér með yfir að komi til endurreiknings á bílasamningi nr. X skuli F greiða allar inneignir sem myndast á samningnum til M inn á reikning Y.“

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 16. maí 2014.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili kveðst kvarta undan eftirfarandi úrskurði varnaraðila vegna bílaláns nr. X. Óskar hún eftir að athugað verði hvort þessi úrskurður standist.

„F hefur í kjölfar beiðni þinnar tekið bílasamning þinn til skoðunar m.t.t. mögulegs frekari endurreiknings. Af dómi Hæstaréttar Íslands í máli nr. 544/2013 er

ljóst að vanskil skipta máli við mat á því hvort til staðar sé svokölluð fullnaðarkvittun, sem getur leitt til undantekningu [svo] frá meginreglu kröfuréttar um fullar efnidir kröfuhafa. Þá þurfa frekari skilyrði að vera til staðar. Framkvæmd bílasamnings þíns var með þeim hætti að á töluverðum hluta gjalddaga urðu vanskil er röskuðu greiðsluferlinu og leiddu jafnvel til frekari kostnaðar fyrir félagið. Með hliðsjón af þessu og fyrirliggjandi leiðbeiningum af dómum Hæstaréttar verður að telja að framkvæmd samnings þíns sé með þeim hætti að vanskilin komi í veg fyrir að fullnaðarkvittun sé til staðar. Af þeim sökum telur félagið að rök standi ekki til frekari endurreiknings.“

Sóknaraðili kveðst hafa undir höndum kvittun vegna bílaláns nr. X sem staðfesti að lánið sé að fullu greitt, þrátt fyrir að vanskil hafi orðið á hluta lánatímabilsins. Þessi kvittun hljóti því að teljast fullnaðarkvittun. Handskrifað hefur verið á kvörtunareyðublaðið: „Krefst endurútreiknings“.

Sóknaraðili vísar til þess að hún hafi verið í samskiptum við varnaraðila varðandi mögulega endurgreiðslu síðan dómur féll í Hæstarétti í máli nr. 544/2013. Hafi henni ávallt verið svarað eins og hún hafi verið þeirra viðskiptamaður, enda eigi hún hagsmuna að gæta varðandi mögulegan endurreikning lánsins. Hafi það verið lögmaður varnaraðila sem samið hafi yfirlýsingu, dags. 13. desember 2012. Það standist því ekki að hún hafi engin viðskiptatengsl við varnaraðila þó svo hún hafi ekki verið skuldari lánsins. Benda megi á að hún hafi beðið varnaraðila um að nafn hennar kæmi í stað A á samningnum en varnaraðili hafi hafnað því. Bendir sóknaraðili einnig á að hún hafi gert upp lánið.

Sóknaraðili kveðst eiga nokkra tölvupósta sem sanni samskipti hennar við varnaraðila varðandi mögulegan endurreikning. Hafi þetta fyrst og fremst verið fyrirspurnir um hvenær endurreikningur færi fram því hana hafi verið farið að lengja eftir niðurstöðu. Hafi hún ávallt fengið það svar að málið væri í vinnslu en hafi að lokum fengið framangreinda yfirlýsingu. Staðfesti umræddur tölvupóstur að varnaraðili telji sig vera í viðskiptum við sóknaraðila.

Sóknaraðili kveður kröfu sína alveg skýra. Mótmæli hún þeirri fullyrðingu að fullnaðarkvittun sé ekki til staðar og því þurfi ekki að endurreikna lánið. Fullnaðarkvittun liggja fyrir og því þurfi að endurreikna lánið samkvæmt dómi Hæstaréttar.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði vísað frá.

Varnaraðili byggir á því að samkvæmt 3. gr. samþykkta fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki skuli nefndin taka til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining milli fjármálafyrirtækis og viðskiptamanns, enda sé samningssamband milli aðila.

Varnaraðili bendir á að í máli þessu hafi aldrei verið gerð breyting á skuldara umrædds bílasamnings. A hafi verið skuldari þess gagnvart varnaraðila frá upphafi og þar til lánið hafi verið að fullu greitt. Þannig hafi aldrei verið samningssamband milli sóknaraðila og varnaraðila og af því leiði að ekki sé um að ræða réttarágreining við viðskiptamann skv. 3. gr. samþykkta nefndarinnar.

Varnaraðili telur í þessu efni engu breyta þó að bifreiðin hafi verið framseld eða fyrri eigandi hafi gefið yfirlýsingu um skilyrt og óljós réttindi sóknaraðila til handa. Jafnvel þó að því yrði haldið fram að sóknaraðili gæti eignast skilyrt og óljós

kröfuréttindi á grundvelli yfirlýsingarinnar þá verði sóknaraðili ekki að skuldara bílálansins (viðskiptamanni) á þeim grundvelli. Megi í þessu sambandi vísa til sjónarmiða að baki ákvæði 7. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu en forsenda ákvæðisins sé að krefjandi hafi verið „skuldari“ láns á einhverjum tímapunkti.

Varnaraðili byggir á því að samkvæmt 6. gr. samþykktanna fjalli nefndin ekki um mál sem séu það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar. Þá verði máli vísað frá nefndinni sé það óhæft til afgreiðslu, skv. 7. gr. samþykktanna.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili hafi aldrei verið skuldari að bílasamningnum og krafa hennar byggir eingöngu á þeirri yfirlýsingu fyrri eiganda „að komi til endurreiknings“ þá skuli varnaraðili „greiða allar inneignir sem myndast á samninginn til M“. Kröfuréttindin sem leiði af yfirlýsingunni séu bæði skilyrt og óljós. Vísað sé til óvissra réttinda sem ekki hafi verið staðreynd og því hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á lögvarða hagsmuni.

Varnaraðili bendir á að sóknaraðili færi ekki fram nein sérstök rök fyrir kvörtun sinni heldur setji fram óljósa kröfu um athugun á því hvort „úrskurður“ varnaraðila standist. Engin tilraun sé gerð til þess að sýna fram á að afstaða varnaraðila vegna bílasamningsins standist ekki né að endurreikningur hans hafi verið rangur. Þá sé ekki að finna nein rök, málsástæður eða lagasjónarmið til stuðnings því að endurreikningur hafi verið rangur.

Varnaraðili byggir á því að vegna þess hve málatilbúnaður sóknaraðila sé óljós, grundvöllur kröfu illa upplýstur og kröfur óskýrar geti varnaraðili ekki með góðu móti tekið til varna. Með vísan til þessa og e-liðar 1. mgr. 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar, sbr. einnig 7. gr. samþykktanna, sé farið fram á að kröfunni verði vísað frá. Sé í þessu sambandi vísað til úrskurða nefndarinnar í málum nr. 13/2014, 12/2014 og 79/2013.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi bílasamnings nr. X, útgefnum af A til varnaraðila.

Í 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um starfssvið nefndarinnar. Samkvæmt a-lið 3. gr. samþykktanna tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtæks annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila.

Sóknaraðili hefur aldrei verið skuldari að bílasamningi nr. X, en A var allan tíma skuldari skv. samningnum. Var sóknaraðili því ekki viðskiptamaður varnaraðila skv. a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Fær þessu hvorki haggð skilyrt yfirlýsing, dags. 13. desember 2012, né að sóknaraðili hafi gert samninginn upp.

Í ljósi framangreinds liggur ekki fyrir að samningssamband hafi verið á milli aðila skv. bílasamningi nr. X. Verður því ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki þegar af þeirri ástæðu.

Áréttað skal að nefndin hefur í fyrri úrskurðum gert ákveðnar kröfur til kröfugerðar og rökstuðnings, þegar leitað er eftir úrskurði nefndarinnar í

ágreiningsmálum varðandi endurútreikning lána. Hefur nefndin talið nauðsynlegt að fá annaðhvort í hendur skýra og glögglega fram setta útreikninga á því sem sóknaraðili telur vera rétta stöðu lánsins og kröfugerð sem byggir á þeim útreikningum, eða skýra, rökstudda kröfu um að einhver tiltekin atriði í fyrirliggjandi útreikningi varnaraðila verði reiknuð með öðrum hætti en gert er.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 3. október 2014.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason